

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2014. évi május hó 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.413/2013/25. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 4.000 (négyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 2014. évi április hó 2. napján kelt 12.B.413/2013/25. számú ítéletével vádlottat a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt 3 év 6 hó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította továbbá, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

E határozat ellen az ügyész súlyosbításért, hosszabb tartamú börtönbüntetés kiszabása céljából, míg a vádlott a cselekmény súlyos testi sértés büntetteként történő minősítése végett, a védő pedig eltérő minősítés, illetve enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a vádlott terhére irányuló fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészítette ki:

- Az elszenvedett bántalmazás folytán a sértettnél az egyik tüdőfél összeesésével járó ún. „feszülő légmell” alakult ki. Ez orvosi beavatkozás hiányában visszafordíthatatlan folyamatot indított volna el, mindenekelőtt a légzésfunkciók gyengülését, amely egy idő után a keringési rendszer teljes összeomlásához és a halál bekövetkezéséhez vezetett volna (*szakértő1 igazságügyi orvosszakértő véleménye - 16. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldal*).

Az ekként kiegészített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a rendelkezésre álló bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítási eljárás lefolytatása a perrendi előírásoknak megfelelően történt meg, olyan körülménnyel, hogy az ügy lényeges részletei megnyugtatóan tisztázhatóvá váltak. Így az előzmények körében az alkoholfogyasztás ténye, majd az, hogy a szemmel láthatóan leittasodott vádlott előbb tenyérrel, kevéssel később pedig egy partvissal bántalmazta a sértettet. Noha a tettlegesség lefolyását - a helyszín adottságaira is visszavezethetően - senki nem kísérte figyelemmel, az mégis megállapítható volt, hogy a szomszédos bódében tartózkodó **tanú1** közvetlenül a hangoskodás után beszélt a hátát és az oldalát fájlaló sértettel. Hangsúlyozottan a vádlott jelenlétében, aki ekkor is ingerülten, feldúltan viselkedett, fenyegetőzött, mert nem találta telefonját.

Nyilvánvaló volt, hogy a sértett a hajas fejbőrének repesztett sebzését, valamint a bal, illetve jobb oldali bordáinak sorozatos, néhány esetben darabos törését idegenkezűségtől, tompa erőbehatás folytán szenvedte el. A sérülések anatómiai elhelyezkedéséből következően álló testhelyzetben, amikor hátulról, felülről lefelé irányuló csapások érték.

Ez utóbbi kérdéseket az elsőfokú bíróság igazságügyi orvosszakértő bevonásával tisztázta, köztük azt is, hogy a kétoldali bordatörések milyen következménnyel jártak. A mellkasfél egészére kiterjedő zúzódások alatt a tüdőállomány is sérült, oly mértékben, hogy traumás légmell alakult ki, amely közvetlen életveszélyes állapotot eredményezett.

A tettlegességet érintően a vádlott ténybeli beismerő vallomást tett, melyet a sértett előadása mindenben igazolt. Ellentmondások mindössze az ügy lényegét alig érintő, vagy egyenesen lényegtelen körülmények tekintetében merültek fel, olyan részletek vonatkozásában, melyek a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából jelentéktelennek mutatkoztak.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is messzemenően teljesítette. A fentiek szerint kiegészített, jogorvoslattal egyébként sem támadott tényállása tehát

megalapozott, így az - tekintettel a Be.352.§ (2) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyállóan következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A cselekmény minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az önhibából eredően leittasodott vádlott cselekményének értékelésekor a tárgyi oldalon jelentkező ismérvek vizsgálatára helyezte a hangsúlyt. A vádlott szándékosan bántalmazta a sértettet, kezdetben tenyérrel mért pofonütésekkel, majd a kezébe kerülő partvis mintegy 2,5-3 centiméter vastagságú nyelével és felmosó részével. A szóban forgó eszközzel többször is a sértettre sújtott, olyképpen, hogy a jobb és a bal oldali mellkasfelet minimálisan egy-egy nagy erejű ütés érte.

Ekként a szándéka bizonyosan testi sértés okozására irányult.

A bántalmazással okozati összefüggésben a sértett közvetlen életveszélyes sérüléseket szenvedett.

A bekövetkezett eredmény tekintetében a vádlottat - ahogyan arra az elsőfokú bíróság hibátlan érveléssel rámutatott - mindössze hanyag gondatlanság (negligentia) terhelte. A mellkasra bottal, fával mért eszközös csapások ugyanis nem szükségszerűen járnak a tüdő bevérzésével, a tüdőállomány zúzódásával, még akkor sem, ha az ütések nagy erejűek. Különösen igaz ez a megállapítás akkor, ha az ütések viszonylag kisebb számban és álló testhelyzetben érik a sértettet, anélkül tehát, hogy a testének valamelyik része - tipikusan egyensúlyvesztés után - kemény felülethez támaszkodna, vagy feszülne.

Ugyanakkor kellő figyelem mellett a vádlott is felismerhette volna, hogy a mintegy hatvan esztendő, hajléktalan életmódja miatt leromlott fizikai állapotú sértett akár életveszélyes sérüléseket is szenvedhet, ezt a körülményt azonban elmulasztotta. Így törvényes a cselekményének a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerinti minősítése.

Következésképpen az ezt sérelmező fellebbezések eredménytelennek bizonyultak.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság némileg pontatlanul tárta fel.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette esetén az életveszély közvetlen volta nem súlyosító körülmény, mert ez a bűncselekmény alaptípusa (BH 2002/258. számú eseti döntés II. pontja). Ez okból az erre való utalást mellőzni kellett.

Ezzel szemben további enyhítő körülmény, hogy a bekövetkezett eredmény tekintetében a vádlottat mindössze hanyag gondatlanság terhelte.

E kiegészítések ellenére is helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a büntetlen előéletű és a sértett kifejezett megbocsátását élvező vádlottal szemben a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztést szabott ki. Az alkalmas a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok eléréséhez, ezért a megváltoztatására nincs törvényes indok és lehetőség.

Ekként a súlyosbításra, illetve az enyhítésre irányuló jogorvoslati kérelmeket sem találta a másodfokú bíróság megalapozottnak.

Törvényesek voltak az egyéb rendelkezések is, ezért a másodfokú bíróság a Be.371.§ (1) bekezdésében írtak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2014. május 27.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.413/2013/25. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.29/2014/4. számú végzése folytán a 2014. évi május hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke